

PROLOG

Na londýnském letišti Northolt vázlo odbavování. Silný protivítr a téměř nulová viditelnost kvůli přívalovým deštům způsobily menší zácpu soukromých letounů u jediné runwaye. Nevelká skupina pasažérů v hale jevila známky netrpělivosti. Šlo vesměs o byznysmeny spěchající na ranní schůzky do Paříže, Lucemburku či Berlína. Většina čekala na charterový spoj svého zaměstnavatele, někteří letadla přímo vlastnili. Žádný z nich ovšem neměl čekání rád.

Jistý Rus jménem Popov střídavě ječel na ženu za přepážkou a na kohosi v telefonu. Ani od jednoho z těch lidí se nedočkal odpovědi, jakou chtěl slyšet, a tak jen dál zvyšoval hlas. Jeho společnice, vysoká blondýna v liščíím kožichu a tenis-kách, znuděně zírala do telefonu. Byla na jeho výlevy nejspíš zvyklá. Ostatní Popova zaujatě pozorovali. Při svých sto devadesáti centimetrech a váze dost přes metrál byl Popov rozhodně nepřehlédnutelný, zvlášt když se vztekal.

„Já to chápu, pane,“ snažila se žena za přepážkou o profesionální tón, „ale z bezpečnostních důvodů není možné...“

Popov zaklel v ruštině a mrštil po ní telefonem. Žena se sehnula a dva muži z ochranky se vydali jejich směrem.

I Popovova partnerka zpozorněla, vzala ho za ruku a cosi mu pošeptala ve snaze ho uklidnit.

Thomas Jensen seděl v rohu terminálu nad výtiskem *Financial Times* a sledoval scénu s mírným zaujetím. Měl kufrík a dobře střižený oblek jako většina ostatních pasažérů, drahé boty a hladce sčesané stříbrné vlasy a působil přesně jako člověk, jímž byl: absolvent Oxfordu s tučným bankovním kontem. Na rozdíl od ostatních se neživil jako finančník nebo manažer průmyslového podniku. Na letišti se sice také ocitl v obchodní záležitosti, pracoval však pro vládní agenturu, o jejíž pracovní náplni málokdo věděl. Jediné, co mohlo na jeho zevnějšku napovědět, že jeho práce souvisí s jistým nebezpečím či násilím, byl výrazný hrbol zlomeného nosu. Jensen měl za sebou vážnější zranění, nos ho však stále trápil. Z toho důvodu u sebe nosil kapesník s monogramem. I teď ho vytáhl, nos si otřel a obezřetně přelétl pohledem ostatní pasažéry.

Kvůli Popovově výstupu byl Jensen jediný, kdo si povšiml muže a ženy, kteří v rychlosti prošli terminálem ke vchodu na letištní plochu. Postavil se, vrátil kapesník na místo a zadíval se z okna. Štíhlá žena, trochu nahrbená, měla hlavu omotanou černým šátkem ve stylu Jackie Onassisové. Dobře stavěný, o hlavu vyšší muž se krátce ohlédl. Měl prošedivělé vlasy a brýle ze želvoviny. Vzal ženu ochránářsky kolem ramen a pak nastoupili do Gulfstreamu G450, největšího a nejdražšího letadla na ploše. Později ve zprávách zazněla informace, že ho řídil vynikající pilot. Omar Khoury skutečně strávil deset let u saúdskoarabské odnože RAF, než přešel do soukromých služeb, a jako zkušeného profesionála ho nemohlo zhoršené počasí příliš vyvést z rovnováhy. Jakmile se dveře letou-

nu zavřely, byl odbaven a dostal povolení ke startu. Popov se stále vztekal kvůli zpoždění, zatímco Gulfstream G450 roloval po dráze, odrazil se a zmizel v oblacích.

Jensen si jako na povel složil noviny do podpaží a prošel kolem Popova a odbavovací přepážky ven z letiště. U chodníku už na něj čekal taxík.

Jakmile v něm vyrazil po A40 k Londýnu, zazvonil mu v kapse telefon.

„Vyřízeno,“ řekl Jensen. „Odbavili jediný let a byli na palubě.“ Zavěsil, opět rozložil noviny a po zbytek jízdy v klidu četl.

O hodinu později ztratil letoun G450 kontakt se světem. Kdesi nad francouzskými Alpami jednoduše zmizel z radaru, jako by nikdy neexistoval.

MARINA

Marina stála na balkonu apartmá hotelu Le Meurice a dívala se na rozzářenou Paříž. Byl to úchvatný výhled, zvláště ten večer – nasvícená Eiffelova věž a obří ruské kolo Roue de Paris na západní straně, přímo naproti rue de Rivoli, Tuilerijské zahrady jako by vysílaly světlo zevnitř. Marinu napadlo, že vzbudí Granta, svého snoubence, aby si tu krásu užil spolu s ní. Ale na to byl čas, jejich výlet teprve začínal. Posadila se tedy ke stolu a zapálila si. Byl to skvělý pocit, nemít žádnou práci ani mítink, nemuset odpovídat na e-maily. Vždyť si směla jen číst, upravit si nehty nebo nedělat vůbec nic. Tohle byl její večer a Paříž na ně teprve čekala.

Když zazvonil telefon, zamračila se. Podráždění vzrostlo, protože si všimla, kdo volá.

„Duncane,“ ozvala se stroze. „Tady už je po půlnoci.“

„Spala jsi snad?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Máš ještě newyorský čas. A stejně moc nespíš.“

„To neznamená, že mi smíš volat o první dovolené za deset let.“

„Potřebuju, abys pro mě něco udělala.“

Marina se ušklíbla. To byl přesně důvod, proč si Grant přál, aby z časopisu *Press* odešla. Za deset let, co pro Dunca-
na pracovala, neměla téměř žádné volno. Práce na ni čekala
i o víkendech nebo o svátcích. I v noci musela být na telefo-
nu. Začínala jako Duncanova asistentka, ale i po devíti a půl
letech ve vedení společnosti se k ní šéf často choval podobně.
Už první den její vzácné dovolené si dovolil po ní něco chtít.
Neuvěřitelné. A přesto ji to nijak nepřekvapilo.

Byla už vlastně rozhodnutá odejít. Slíbila Grantovi, že dá
výpověď hned po svatbě. Zvěsti o tom, že jeho otec, James
Ellis, bude kandidovat na prezidenta, se ukázaly jako prav-
divé. Kampaň měla během příštích pár týdnů nabrat obrát-
ky. Už sestavil tým poradců a publicistů, které nutně potře-
boval, protože prchlivý milionář z New Yorku nebyl právě
miláčkem davů. Ovšem po zásahu zkrášlovacího týmu by El-
lis mohl působit jako těžce pracující úspěšný člověk, kultivo-
vaný vyjednávač a dobrá alternativa k předpokládanému kan-
didátovi demokratů, uměřenému senátorovi z D. C. Haydenu
Murphymu. Takový byl aspoň plán. Zdánlivě silného soupe-
ře Murphyho totiž pronásledovalo dávné nařčení z korupce
a protekcionismu, o čemž Ellis věděl a také na to sázel.

Marina osobně pochybovala, že by její budoucí tchán byl
vhodným lídrem svobodného světa. Byla svědkem toho, jak si
vyléval vztek na laskavých lidech kvůli sebemenším prohřeš-
kům – třeba když hospodyně omylem nakoupila jiný druh
vody v lahvích pro jejich dům v Southamptonu nebo když
řidič minul odbočku na letišti Teterboro. Věděla ovšem, že
Grant má na otce zklidňující vliv. Rozhodl se kvůli němu
odejít z pozice investičního bankéře a převzít správu Ellis

Enterprises, dokud by otec vedl kampaň. Nové místo by také znamenalo ustavičné cestování a Grant očekával, že ho Marina bude doprovázet. Jako manželka výkonného ředitele nadnárodní korporace by měla i mnoho dalších povinností, což teprve jako snacha prezidenta, pokud by taková situace nastala. Priority byly tedy dané – musela z práce odejít. Považovala to i za součást soukromé dohody s Grantem, o níž vždy věděla.

V tu chvíli ji napadlo, že dá výpověď rovnou – po telefonu. Lidé z *Press* odcházeli neustále a měli pro to spoustu důvodů. Duncan měl pověst nepříjemného šéfa a své lidi nijak dobře neplatil. Jen jí to nepřišlo správné po všem, co pro ni udělal, nebo po tom, co dokázali společně. Chtěla se s ním rozejít v dobrém a ve správnou dobu, a především osobně.

„Ty jsi neuvěřitelný,“ odpověděla tedy. Zamáčkla cigaretu a vešla do pokoje hledat tužku. „Nemáš být na té své dovolené?“

Duncan nedopověděl, protože šlo o nepříjemné téma a „dovolenou“ ne právě dobrovolnou. Žádal ho o ni Philip Brancusi, generální ředitel mateřské společnosti, a Duncan se během ní měl definitivně vyléčit. O jeho problému s pitím věděl snad každý, kromě Duncana samotného.

„Máš něco na psaní?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Chci, aby ses s někým sešla. Přijede z Lucemburku a nevím, kolik bude mít času, tak se snaž přizpůsobit. Dá ti pro mě něco na USB. Zacházej s tím opatrně a nikomu to neříkej.“

„A co mám jako povědět Grantovi? Že jsem si dala rande se záhadným Evropanem?“

„Kdo je Grant?“

„Velmi vtipné.“

„Řekni mu třeba, že si jdeš zaběhat. Nebo máš schůzku se starou kamarádkou. Je to velký kluk, hodinku bez tebe vydrží.“ Duncan zněl podrážděně, což se Marině nezamlouvalo. Zatlačila silněji na tužku, až ulomila špičku.

„Krucí,“ zamumlala a natáhla se pro pero.

„Hele, já vím, že otravuju,“ reagoval Duncan. „Ale tohle je důležité. Jde o velmi citlivý materiál, Marino. Můj zdroj nevěří ani zašifrovaným e-mailům. Je ochotný to předat jen osobně. Minulý týden jsem chtěl zaletět do Ženevy, ale mám pocit, že mě sledují.“

Marina zvedla oči v sloup. „Kdo jako?“

Duncan si toho nevšímal. „Řekl jsem mu, že jsi jediný člověk, kterému věřím.“

„Nezkoušej to na mě, Duncane. Nejspíš se teda nedovím, o co vlastně jde...“

Duncan se odmlčel. Marina měla dojem, že v pozadí zaslechla něco jako sněhový pluh, a napadlo ji, jestli se Duncan zase neschovává na své chatě za městem, kde trávil čím dál víc času. To nebylo dobré, protože tam příliš pil a téměř nechodil mezi lidi. A když pil, choval se hystericky a paranoidně. V takových případech obvykle volal právě jí.

„Promluvíme si, až se vrátíš,“ odpověděl. „Ale, víš... Nejspíš je to ono. Po všech těch letech jsme ho asi našli.“

Marina přestala čmárat na papír. „Koho?“

„Mortyho Reisse.“

„Myslíš živého?“

„Asi jo.“

Marina se odmlčela a snažila se vstřebet závažnost toho, co právě slyšela. Od Reissovy sebevraždy uplynulo osm let.